

[VOETSTAPPEN]

Titeltekst: Belfast, Noord-Ierland.

Een student met een rugzak loopt een universiteitsgebouw binnen.

Rory [VOICEOVER]: Ik denk dat wanneer iemand iets naars overkomt, we pas echt zien wat hun kracht is.

[NOSTALGISCHE MUZIEK]

Studenten zitten in een collegezaal. De student met de rugzak, die nu een trui met kwart rits draagt, zit achter een lang bureau. Zijn Mac-laptop staat open voor hem. Een docent in een blazer geeft het college.

Docent: Oké, dus deze week gaan we verder met bedrijfsbewustzijn en analyse. Het gaat hier om ...

De student in de trui met kwart rits gebruikt de trackpad op zijn laptop.

Rory [VOICEOVER]: Voor mij was het goed om te gaan studeren, dat was altijd ... het was tegen alle verwachtingen in.

Scherf wordt zwart. Er wordt grote witte tekst weergegeven op een zwarte achtergrond.

Titeltekst: RORY.

[EINDE MUZIEK]

Een boom beweegt heen en weer buiten een raam waar regendruppels overheen lopen.

Rory [VOICEOVER]: Ik was al goed op weg met mijn A-levels.

Rory, de student met de trui met kwart rits, zit op zijn bed met AirPods en een iPad.

Rory [VOICEOVER]: Ik zat midden in een les bouwkunde en kwam erachter dat ik niet meer kon zien wat er op het interactieve whiteboard stond.

Het licht van de iPad flinkt op het gezicht van Rory en zijn ogen volgen de bewegingen op het scherm van de iPad. De ouders van Rory zitten samen aan een keukentafel en geven een interview.

Vader van Rory: Toen ging het balletje rollen. Hij maakte een spoedafpraak en er werden allerlei tests gedaan.

Moeder van Rory: Ik denk dat we niet echt wisten waar we mee te maken hadden.

De moeder van Rory staat aan een keukentafel en zet thee.

[GELUIDEN]

Rory maakt een foto van zijn moeder met zijn iPad. Hij veegt door apps, waarvan de symbolen op het scherm zijn vergroot. Hij opent Procreate.

[MUZIEK GAAT VERDER]

Rory [VOICEOVER]: In de drie maanden daarop kon ik eerst het bord niet meer lezen van ongeveer 4-5 meter afstand, en kon ik later ook de tekst niet meer zien die voor mijn neus op het scherm stond.

Rory tekent met de Apple Pencil op de foto van zijn moeder in de keuken.

Rory [VOICEOVER]: Rond mijn 17e verjaardag kreeg ik de resultaten van de genetische test. Daaruit bleek dat ik een aandoening had: Lebers hereditaire optische neuropathie. Simpel gezegd heb ik nog maar drie tot vijf procent van mijn zicht over.

Hij voegt witte vlekken toe aan de foto.

Interviewer: Kun je vertellen wat je aan het doen bent?

Rory draait zich om naar de interviewer.

Rory: Ik probeer een voorstelling te tekenen van wat ik kan zien. Het is moeilijk om uit te leggen, maar het geeft een goed voorbeeld van wat er allemaal wel en niet is.

De vlekken bedekken de afbeelding.

Rory [VOICEOVER]: Wanneer er zoiets in je leven gebeurt, kun je óf bij de pakken neerzitten, óf ermee aan de slag omdat je weet dat er een oplossing is.

Rory bevestigt zijn Apple Pencil aan zijn iPad.

[KLIK]

In een klaslokaal geeft een docent een interview.

Docent: Dit is iemand die alleen maar tienden haalde tijdens zijn hele schoolcarrière, dat was iets dat echt kenmerkend was aan Rory. Hij wilde heel graag naar de universiteit. We wisten allemaal dat dit echt een strijd zou worden.

Rory werkt aan de keukentafel op zijn Mac-laptop.

Rory [VOICEOVER]: Steeds als ik in het ziekenhuis was, ging ik wat spelen met de toegankelijkheidsfeatures op mijn telefoon.

Hij tilt zijn pols op en tikt op de wijzerplaat van zijn Apple Watch.

[PINGEN]

Hij staat op.

Rory [VOICEOVER]: Ik dacht dat als ik met mijn telefoon overweg kon, al het andere wel op zijn plaats zou vallen.

Rory haalt zijn iPhone uit de keuken en grijnst.

Rory: Iemand heeft 'm verplaatst. [LACHT]

Hij loopt naar buiten, door de tuin.

Rory [VOICEOVER]: Als ik thuiskwam, zei ik altijd: "Weet je wat, ik moet gewoon weer aan het werk. Deze aandoening gaat mijn cijfers niet in de weg zitten."

Hij haalt een laptop uit een tas en plaatst die op een standaard. Hij haalt een toetsenbord uit de tas. Rory's ouders gaan verder met hun interview aan de keukentafel.

Moeder van Rory: Hij richtte al zijn aandacht op zijn studie. Hij nam een heel nieuwe manier van leren aan.

De Mac van Rory is aangesloten op een extern beeldscherm en staat gecentreerd en voor op op het bureau, zodat die dicht bij de ogen van Rory staat.

Rory [VOICEOVER]: Ik haalde de Mac tevoorschijn, opende Instellingen en ging meteen naar de toegankelijkheidsfeatures. Als eerste zette ik de grotere tekst en Zoomen aan.

Rory gebruikt toegankelijkheidsfeatures op zijn Mac.

Rory: Dat was echt een wereld van verschil, want als de computer er zo uitzag.

Hij wijst naar een klein Finder-venster op het beeldscherm.

Rory: kon ik daar niets zien, dus dan had ik 'm net zo goed niet kunnen hebben.

Hij zoomt in en sluit het Finder-venster. Hij zoomt in op de tekst van een Word-document. Hij typt.

Rory [VOICEOVER]: Nu kon ik alsnog met het scherm werken, en met Zoomen inzoomen op de tekst. Voor de meeste mensen is dat iets kleins, maar ik heb er echt heel veel aan. Ik weet nog dat ik die eerste nacht wel zes uur achter de computer heb gezeten, een hele hoop werk had gedaan en zei, 'Dit gaat werken. Dit gaat lukken.'

[TOETSEN]

Rory [VOICEOVER]: Toen mijn zicht nog verder afnam, kon ik letters groter maken en verschillende features aanzetten. Ik kon nog steeds meedoen aan lessen en zelf het werk doen.

Met zijn iPhone maakt Rory een scan van een afgedrukt document op zijn bureau.

[SLUITER CAMERA]

Hij uploadt die naar de Mac en zoomt vervolgens in op de tekst van het document, dat instructies voor een examen bevat. In de klas is de docent weer aan het woord.

Docent: Al het leerwerk kon hij weer helemaal zelf. Dus zonder zijn Apple devices had hij zeer waarschijnlijk zijn A-levels niet kunnen afmaken.

Rory opent zijn Mac-laptop op zijn bed.

Rory [VOICEOVER]: Ik kreeg drie keer een A* en was een van de beste studenten.

Docent: Hij kreeg een score van 90 van de 90 en zulke cijfers heb ik niet vaak gezien voor een paper.

Vader van Rory: Hij zei "Ik ga een e-mail schrijven aan Apple" en ik dacht, waarover?
[LACHT]

Rory [VOICEOVER]: Twee dingen. Ten eerste wilde ik ze bedanken en ten tweede wilde ik hulp en steun bieden aan anderen met een soortgelijke aandoening.

Rory schrijft een e-mail op zijn laptop. De onderwerpregel luidt: 'Hoe de toegankelijkheid van Apple mijn leven heeft veranderd – Bedankt!' Hij leest de e-mail voor.

Rory: In januari 2024 veranderde mijn leven voorgoed. En in de weken daarop ...

Hij zoomt in op de tekst.

Moeder van Rory: Het is voor anderen heel moeilijk om het te begrijpen. Hij wil geen medelijden. Hij wil dat mensen hem waarderen om wie hij is.

Rory en een trainer omhelzen elkaar in de sportschool.

Rory: Goed om je te zien.

Coach: Ja.

Rory [VOICEOVER]: Ik kijk nu anders naar mensen met een verborgen beperking. Je kunt niet zien dat ik wettelijk blind ben.

De trainer wikkelt Rory's handen en polsen in. Ze gaan een boksring in en sparren.

[PUFFEN]

Rory [VOICEOVER]: Je weet niet wat er in een ander omgaat.

[HIJGEN]

[PUFFEN]

Rory zit als passagier in een auto en houdt zijn iPhone vast.

Rory: 'Bericht aan Lindsay. Heb je al veel gedaan voor de groepsopdracht?

De meerkleurige Apple Intelligence-band gloeit om het iPhone-scherm heen.

Siri: Versturen?

Rory: Ja.

Er wordt een bericht verstuurd.

[TOON VOOR VERSTUURD BERICHT]

Rory loopt naast een andere student en draagt een rugtas. Ze steken een straat over.

Rory [VOICEOVER]: Ik heb het heel lang voor me gehouden.

In de klas zit hij bij een andere student.

Rory [VOICEOVER]: Nu typ ik dingen op mijn laptop. Ik kan uitzoomen, zodat anderen alles kunnen lezen, net als op een gewone laptop.

De andere student houdt een Apple Pencil vast en wijst naar zijn scherm.

Student met Apple Pencil: Het zijn er dus één. Wacht, zoom eens uit. Eén, twee, drie, vier. Het zijn er dus vijf. Jij doet de introductie en de aanbeveling.

Rory: Ja, wat wil jij doen?

Student met Apple Pencil: technologische beweging.

Rory leunt achterover in zijn stoel en kijkt naar de andere student. Hij glimlacht.

Rory [VOICEOVER]: Ik breng het weer terug naar inclusiviteit. Ze hebben dezelfde features, maar gebruiken ze niet.

Docent: Rory heeft op ons als leerkrachten zijn sporen achtergelaten. Hij heeft me laten zien hoe ik anders kan lesgeven en tegen een student kan zeggen, 'Ik wil graag dat je laat zien hoe je dit doet'.

De docent staat nu voor de klas en geeft een college. Rory werkt in de collegezaal verder op zijn Mac.

Docent: Als je succes hebt, komt dat altijd terug als een soort rimpeleffect.

Rory [VOICEOVER]: Ja, dit is een deel van mij. Het is niet wie ik ben, maar een deel van mij.

Rory gaat 's avonds naar een studio. Een persoon leidt hem naar een opnameruimte.

Rory [VOICEOVER]: Ik weet niet wat ik in de toekomst nog ga doen. Misschien ligt mijn pad al ergens voor me klaar, maar weet ik nog niet waar.

Rory zit bij een microfoon.

Rory: Ik ben Rory. Ik ben 18 jaar. En begon bijna twee jaar mijn zicht te verliezen. Maar het was niet het einde van mijn verhaal, alleen het begin van een nieuw hoofdstuk.

Het Apple logo.